LA ÎNCHEIEREA PRIMULUI TUR DIN CUPELE EUROPENE INTERCLUBURI

RAPID CALIFICATĂ, ÎN URMA UNEI BUNE EVOLUȚII

Cu toate că partida a fost televizată în direct, peste 45 000 de spectatori au luat loc în tribunele stadionului „23 August" pentru a asista la meciul care avea să decidă pe cea de a patra echipă românească calificată în turul secund al Cupei U.E.F.A. Afluența publicului s-a datorat unui complex de cauze, dintre care ne mulțumim să amintim: cartea de vizită a oaspeților cu vedete de marcă în formație ca **Zoff, Juliano, Altafini, Sormani**; buna comportare a Rapidului în primul meci, pierdut la limită, datorită unui autogol; reușitele zilei precedente și mai ales calificarea dinamoviștilor obținută la Trnava. Publicul a „simțit" că Rapid poate să-i aducă satisfacția calificării și n-a preferat să stea acasă, în fața televizorului, luînd loc în tribunele stadionului, de unde a încurajat frenetic, permanent echipa română.

Sosiți la București cu zestrea de un gol, napolitanii își manifestau, înainte de joc, convingerea că nu vor pierde calificarea. Pentru o echipă care știe perfect lecția apărării supranumerice — dar ce echipă italiană n-o cunoaște? — un gol poate însemna mult, uneori chiar TOTUL. Se pare, că prin prisma acelui gol de la Neapole, pe care l-au considerat deosebit de prețios, au privit și pregătit italienii jocul-retur. S-a văzut acest lucru încă de la primele schimburi de mingi: întreaga echipă grupîndu-se în apropierea careului lui **Zoff**, lăsînd în atac un singur jucător, **Macchi**, lîngă care își făcea apariția mai des **Altafini** și, după accidentarea acestuia, **Enzo**. Primele 25 de minute ale meciului au confirmat și dat cîștig de cauză tacticii defensive a oaspeților în această perioadă atacurile Rapidului fiind destul de ușor oprite, șuturile spre poarta lui **Zoff** neavînd decît un scăzut grad de periculozitate.

Concentrîndu-se însă, tot mai mult, Rapid a desfășurat, în continuare un joc tactic adecvat, cu măsuri permanente de protejare a propriei porți cu dirijarea acțiunilor mai mult pe aripi, cu pătrunderi și centrări variate (pe sus, pe jos, la semiînălțime, șutate). Toate acestea au avut darul să clatine o apărare care se considera de netrecut. Și totuși primul gol nu s-a înscris dintr-o fază astfel construită, el fiind, în proporție de sută la sută, rezultatul pătrunderii spectaculoase a celui mai bun jucător de pe teren — **Dumitru**. Cel de-al doilea gol însă, realizat de **Ene**, dintr-o excelentă centrare a lui **Năsturescu**, a avut darul: 1. Să-l OBLIGE pe italieni să părăsească pozițiile defensive, oferind în acest fel atacanților Rapidului spații mai mari de manevră în apropierea ca-

RAPID BUCUREȘTI — A. C. NAPOLI 2—0 (2—0)

AU MARCAT: Dumitru (min. 26) și Daniel Ene (min. 33).

STADIONUL „23 August", teren bun, timp noros, spectatori peste 45 000.

RAPID: Răducanu — Pop, Boc, Lupescu, Mușat — Dinu, Dumitru — Năsturescu, Ene, Neagu, Angelescu.

A. C. NAPOLI: Zoff — Ripari, Pogliana, Zurlini, Panzanato, Perego, Sormani, Juliano, Macchi (min. 40: Abbondanza), Altafini (min. 18: Enzo), Improta.

ARBITRU: Eischweiller (R.F. a Germaniei), corect și autoritar.

reului advers; 2. A dat aripi rapidiștilor, i-a făcut pe aceștia să joace, CALM, FĂRĂ GREȘELI ÎN APĂRARE, LUCID ȘI SPECTACULOS ÎN ATAC, combinațiile lor, realizate în viteză, surprinzînd de mai multe ori apărarea lui A.C. Napoli, două șuturi nimerind barele porții lui **Zoff (Neagu)**, alte trei mari ocazii de gol fiind irosite de **Angelescu** și **Ene**. Astfel prezentîndu-se lucrurile, calificarea Rapidului putea fi obținută la un scor mult mai mare.

Făcînd bilanțul realizării ambelor echipe în dubla lor confruntare, trebuie să arătăm că cifrele înscrise în dreptul giulestenilor sînt mult superioare celor ale adversarilor lor. Goluri, șuturi la poartă, un mare număr de combinații reușite, travaliu desfășurat de jucători pe durata celor 180 de minute, voință și ambiție de a învinge — iată tot atîtea capitole la care rapidiștii s-au dovedit superiori echipierilor lui A.C. Napoli. **„Rapid a jucat la București la fel de bine ca și la Neapole..."**, spuneau după meci antrenorii **Bazil Marian** și **Gheorghe Nuțescu**. Afirmația aceasta ascunde un mare adevăr: acela că în competițiile continentale eliminatorii, și nu numai eliminatorii, calificarea prinde CONTUR, se hotărăște, în proporție de 60—70 la sută pe TERENUL ADVERSAREI. Pe stadionul „23 August", Rapid a definitivat — printr-o comportare care a satisfăcut pe toată lumea — un lucru început bine cu două săptămîni în urmă. Să sperăm că echipa va aborda cu aceeași seriozitate, dăruire și dorință de a învinge și confruntările următoare.

Laurențiu DUMITRESCU

Această fază a stat la baza primului gol marcat de Rapid: Dumitru pătrunde printre doi adversari și acțiunea lui nu se va încheia decît prin șutul sub bară care a deschis drumul Rapidului spre calificare

Foto: S. BAKCI

AȘA S-A SCRIS ISTORIA MECIULUI DE LA TRNAVA

Vineri dimineața, clubul Dinamo a invitat pe toți cei ce au alcătuit delegația de la Trnava, jucători, antrenori, medici, ziariști etc., la o nouă vizionare a meciului cu Spartak, înregistrată pe video-magnetofon în cadrul utilatului centru de cercetări ai clubului. N-am putut fi de față. Dar care din cei 26 de români aflați miercurea trecută pe stadionul „Spartak T.A.Z.", nu are și acum adînc întipărită în memorie istoria celor 90 de minute, cum nu am mai văzut altele pe un teren de fotbal?

Oricum, clubul Dinamo trebuie felicitat pentru inițiativă și credem că pelicula se impune a fi păstrată la loc de onoare, pentru că reprezintă — nu exagerez cu nimic — unele din cele mai dramatice și mai senzaționale momente de fotbal trăite de o echipă românească, de cei 12 bravi dinamoviști care nu numai că nu s-au plecat în fața uraganului dezlănțuit pe teren și din tribune, dar au găsit — de unde oare? — și puterile pentru ca, în final, să zmulgă calificarea și să-i facă pe fotbaliștii cehoslovaci să muște gazonul de ciudă.

De unde toată această putere? De unde atîta energie? De unde atîta concentrare nervoasă pentru a depăși acel 0—0 de la București și... zîmbetele ironice ale celor ce ne-au întîmpinat la Trnava, titlurile „liniștitoare" din ziarele apărute în preziua jocului, antecedentele acelui 4—0 administrat anii trecuți de Spartak lui Steaua, sau infernalul prim sfert de oră al meciului? A vorbi de o bună pregătire este superfluu. Credem că acesteia trebuie să i se adauge, dincolo de voință, de dîrzenie, de dorința de a infirma pronosticurile negre, unul din acele imponderabile, care fac ca fotbalul să rămînă cu adevărat „sportul rege".

Arma principală cu care Dinamo a putut depăși pe Spartak a fost după părerea noastră, CALMUL. Un calm transmis, împrumutat, transferat de la Nicușor, un antrenor clădit din același aluat cu Angelo Niculescu. Siguranța și stăpînirea de sine dovedite de ei în zilele dinaintea întîlnirii au fost preluate și de jucători. De altfel un singur lucru le-a cerut Nicușor fotbaliștilor săi la ședința de pregătire: să fie mai calmi ca adversarul. „Am mers pe pregătirea psihică", ne spunea antrenorul în avionul înapoierii. Și a continuat: „în rest, știau ei despre ce este vorba". Iar jucătorii l-au ascultat. L-au ascultat și în pauză cînd le-a cerut să joace mai în față (în special Dinu a fost vizat), mergînd la risc: ori pierdem cu 3—0, ori ne calificăm! Riscul a fost însă calculat, întrucît Nicușor și-a dat seama că, în ciuda avantajului de un gol, forțele lui Spartak sînt aproape măcinate datorită ritmului de joc fantastic imprimat în prima repriză. Adăugînd și inspirata schimbare (Săiceanu, înlocuit cu Doru Popescu), făcută tot după un raționament („cehoslovacii pierduseră pe Kuna, deci un om de mijloc; în cazul acesta puteam renunța și eu la un om din defensivă, pentru unul de atac"), ajungem la o unică concluzie: cît de mare poate fi aportul unui om lucid aflat pe margine, pentru cei 11 din teren.

Toate judecățile lui Nicușor au dat roade: trecut pe stînga, Dumitrache, pînă atunci păzit de Majernik și Hagara, a fost mai liber în mișcări și a trimis cîteva baloane din care s-a și marcat; apoi, Doru Popescu, un semi-necunoscut pentru apărătorii din Trnava, a fost neglijat de ei; în al treilea rînd, Dinu a devenit după pauză un real pericol (vezi în special ultimele minute) pentru poarta lui Geryk. S-a mai adăugat și șansa: cele două bare puteau fi două goluri în poarta lui Andrei; eliminarea lui Kuna (în locul lui Adamec: greșeală de arbitraj, pentru că Adamec lovise!), om lucid la mijlocul terenului și neeliminarea lui Dumitrache după ce l-a îmbrîncit pe arbitru; lipsa de raționament a antrenorului Malatinski, dator să facă o înlocuire după scoaterea lui Kuna și anume introducerea unui alt constructor de joc, în locul acestuia. Dar șansa îi ajută întotdeauna pe cei mai buni...

Oare a redus forțele lui Spartak eliminarea lui Kuna? Nu cred. De altfel, „roș-negrii" au atacat cu aceeași vigoare și după min. 29 și au deschis scorul cînd erau în inferioritate numerică. După cum, la rîndul său, Dinamo a egalat pentru prima dată atunci cînd și forțele sale erau reduse prin scoaterea lui Sătmăreanu II din joc. Rezultă de aci — dorința de victorie, voința de a păși în turul următor, manifestate de ambele formații.

Desigur, au impresionat neplăcut și pe telespectatori, dar și pe noi, cei ce am văzut pe viu meciul de la Trnava, acele momente în care fotbalul era transformat într-o corridă, în care pumnii și crampoanele făceau legea, în care arbitrul Weyland și regulamentul pe care îl reprezenta erau ignorate. Au fost momente penibile, izvorîte din neputința jucătorilor de la Spartak de a deschide scorul în ireșul fantastic al primelor 15—20 de minute. Rînd pe rînd, Adamec, Dobias, Kuna, Hrusecky și ceilalți au dat frîu liber nervilor, încercînd să învingă prin mijloace care nu le fac cinste, bărbăția fotbaliștilor de la Dinamo. Nici pînă atunci nu fuseseră ei niște îngeri (cîte coate n-a luat Sătmăreanu II în stomac de la reputatul Adamec, fără ca arbitrul să le vadă!, cîte crampoane n-a „numărat" Deleanu de la Dobias! etc., etc.). Spiritul de întrecere sportivă, loială, cavalerească a lipsit pe frumosul stadion din Trnava, și aceasta nu din vina „plăieșilor" din Ștefan cel Mare. La un moment dat ne puneam întrebarea dacă spectaculoasele calificări de anii trecuți ale lui Spartak (de altfel o echipă valoroasă, alcătuită din individualități de marcă, cu o excelentă tehnică individuală) nu au avut ca sorginte tot acest joc de intimidare, în care forța primează în fața fotbalului.

Calmul de care vorbeam a dat lui Dinamo încredere în forțele sale, în posibilitatea calificării. Asta a făcut ca Spartak să întîlnească în Andrei un portar în formă maximă, o apărare excelent organizată (în care Sătmăreanu II a avut sarcina cea mai ingrată: „jandarmul" lui Adamec; mai puțin versat decît adversarul său, a atacat în văzul lumii, în timp ce internaționalul cehoslovac folosea momentele cînd atenția arbitrului și camerele de luat vederi erau îndreptate spre alte puncte ale terenului), o linie de mijloc preocupată să destrame atacurile ce veneau în valuri și apoi să transmită baloane utilizabile propriilor înaintași (Dinu a făcut și lucruri excelente, dar a și greșit multe pase). Preocupați și aceștia de stăvilirea atacurilor lui Spartak, în prima repriză nu au făcut decît să contraatace periculos, pentru ca de-abia după pauză, avînd un sprijin mai eficient din spate, să-și arate mai des puterea.

Așa s-a scris istoria meciului de la Trnava. Rezultatul lui a dat impuls echipei noastre campioane care va trebui să dovedească și în meciurile din turul al doilea că (urmînd „precedentul U.T.A.") poate depăși pe Feyenoord, cum creează o altă stare de spirit în rîndul jucătorilor pentru meciul de la 14 noiembrie cu Cehoslovacia, întrucît Spartak dă osatura echipei. (Adamec a declarat însă, după meci, că nu va veni la București... Probabil că are conștiința prea încărcată...).

În încheiere, o nelămurire: de ce oare, la noi, „omul cu talanga" sau „omul cu sirena", aflat în tribună să-și încurajeze echipa, este stigmatizat, de ce se pune preț pe cumințenia tribunelor, cînd peste tot unde se joacă fotbal — ca și la Trnava — suporterii alcătuiesc o a doua forță care își dă mîna cu forțele echipei pentru realizarea scopului comun, victoria?

Mircea TUDORAN

CE ASCUNDE (NEDREPT) UN 1–3

Eclipsați, ca în atîtea alte ocazii, de această imensă inamică ale reușitelor pure dintr-un meci, care este tabela de marcaj, jucătorii de la U.T.A. nu se pot bucura de ceea ce au oferit — din punct de vedere strict fotbalistic — spectatorilor de pe **„Salzburg Atletic Club"**. Rămași stoic sub ploaia care cădea asupra splendidului oraș austriac de 48 de ore, acești „campioni" ai pasiunii sportive au văzut unul dintre cele mai frumoase meciuri găzduite de **Salzburg**. N-au spus-o numai ei, au afirmat-o și jucătorii lui Austria și, mai cu seamă, au subliniat-o niște neutri: directorul tehnic al clubului francez **Valenciennes, Etienne Simon**, ca și colegul său de funcție de la Lille, **Georges Bonono**. Ultimul termina astfel scurta sa declarație: **„N-am crezut că o echipă avînd trei goluri avantaj, ca U.T.A., poate risca chiar calificarea în folosul fotbalului deschis, de atac. Unit cu tendința obligat ofensivă a jocului austriecilor, acest spirit al formației române a născut unul dintre cele mai frumoase meciuri de fotbal pe care le-am urmărit. Și cred că am văzut vreo două mii..."**

Acest 1—3 marchează, după opinia mea, unul dintre cele mai reușite spectacole de fotbal oferite de o echipă românească peste hotare. În prima repriză, mai cu seamă, elevii lui **Nicolae Dumitrescu** s-au întrecut pe ei. Departe de a arăta acea zgîrcenie, denumită prudență, acea tendință de a apăra un avantaj de trei goluri prin strîngerea rîndurilor în apărare, prin super-cunoscutele (și mereu utilizatelor) metode de a face ca timpul să treacă (și el trecea în favoarea arădenilor), jucătorii noștri s-au desfășurat în teren ca și cum ar fi fost acasă, pe stadionul așa de familiar lor. Așa se face că primul șut cu adevărat periculos pentru **Vidac** l-am înregistrat în minutul 23! Și partida avea loc la Salzburg... Atacurile în viteză, în care **Domide** se arăta un maestru deseori aplaudat la scenă deschisă, l-au pus în alertă din primele minute pe puternicul **Kaipel. Pojoni** și **Lereter** au venit adeseori în linia mediană; prezența lor n-a fost — în această perioadă — doar o securitate defensivă iar directorul tehnic de la **Valenciennes**, care îi urmărea în mod special, avea să afirme despre ei că alcătuiesc un cuplu de fundași centrali complet și experimentat.

Aceasta a fost U.T.A. primei reprize, o formație plecată spre cabine nu numai cu încă un gol avantaj alături de cele trei de la Arad ci și sub aplauzele unui public care numai de un asemenea gest nu era dornic... Dar realitatea îl obliga la recunoașterea meritelor oaspeților. Cu siguranță că toate aceste reușite au strecurat în inimile jucătorilor din Arad, în mod inevitabil, o doză de siguranță în plus. După pauză, poate se impunea o reevaluare a situației tactice, o apropiere a liniei mediane de aceea de fundași, chiar și aducerea unuia dintre oamenii de vîrf între mijlocași. U.T.A. n-a înțeles însă să facă acest rabat spiritului jocului ei, pe care îl slujește — în acest mod — nu de ieri, de alaltăieri. Și-a luat riscul, care a intervenit de altfel, la un moment dat, în meci, și mi s-ar părea prea speculativ, prea determinat tocmai de acest 1—3 ca să-i acuzăm pe jucătorii arădeni. Aș zice chiar că a meritat prețul unui 1—3 fotbalul oferit de U.T.A. la Salzburg, chiar dacă, în ultimele minute, emoțiile au coborît în inimile jucătorilor săi și în cele ale inimoasei galerii care a cîștigat net duelul cu localnicii, deși suporta handicapul unei nete inferiorități numerice. Acest 1—3 a valorat, pentru cei care AU VĂZUT meciul lui **U.T.A.** la **Salzburg**, mai mult decît o victorie obținută printr-un fotbal cenușiu și zgîrcit, defensiv și nespectacular.

Eftimie IONESCU